

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 20.01.2005

Skatteankenævnet for Aalborg Kommune
Sønderbro 12
Postboks 361
9100 Aalborg

010161-0861 - Klage over skatteansættelse:

Det tiltrædes, at retspraksis skal forstås således, at retserhvervelsestidspunktet for erstatningen fra Skatteministeriet er år 2000, og at indtægten skal beskattes som indtægt fra selvstændig virksomhed i år 2000. Forligsforslaget frafaldes dermed.

Det bemærkes, at jeg ikke har grund til at klage over skattefastsættelsen for år 2001 og senere, men da tvistens realitet er, om virksomheden Laserdisken ophørte i år 1999, vil medhold naturligvis få konsekvenser for skattefastsættelsen for de efterfølgende år.

Ja, jeg vil gerne forelægge sagen for nævnet på et skatteankenævnsmøde.

Skatteankenævnets indstilling til afgørelse giver anledning til at opdele sagen i 2 dele:

- 1) Sagens principielle spørgsmål
- 2) Skatteankenævnets faktuelle fejl

Handlingsforløbet

Det ses af forslaget til afgørelse, at nævnet ikke har iagttaget tidsforløbet og aktiviteterne i hhv. virksomheden Laserdisken og Laserdisken ApS. For at fremme overblikket har jeg fremstillet en tidslinie for virksomheden. Her følger en kort forklaring på, hvorfor det var nødvendigt at *supplere* virksomhedens aktiviteter med et juridisk uafhængigt anpartsselskab.

Se illustrationen: Laserdiskens historie.

Jeg har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed med Laserdisken siden 1984. Grundlaget var salg og udlejning af filmværker i den til enhver tid bedste kvalitet. Udlejningen blev afbrudt i 1992 af et fagedforbud. Indtil efteråret 2002 forsøgte virksomheden at få ophævet forbuddet.

Udlejning var af stor betydning for virksomheden. Kampen om fri udlejning blev ført i retten mod Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) igennem næsten 11 år trods fagedforbud og leveringsnægtelse. FDV begrundede leveringsnægtelsen med, at den ikke vil handle med virksomheder, der foretager eller agter at foretage udlejning af importerede videogrammer - og det var præcis, hvad virksomheden agtede at gøre.

Da DVD i slutningen af 90'erne var begyndt at blive almindeligt, blev det mere og mere vigtigt for en filmbutik også at tilbyde danske DVD-udgivelser. Trods mange henvendelser til konkurrencestyrelsen lykkedes det ikke at få leveringsnægtelsen mod virksomheden ophævet, selvom fagedforbuddet blev respekteret. FDVs betingelse var, at retssagen skulle opgives.

Det var jeg ikke indstillet på, så den eneste løsning var at oprette et juridisk uafhængigt selskab, der *i modsætning til* virksomheden *ikke* beskæftigede sig med udlejning. Det ville sikre medarbejdernes beskæftigelse, mens virksomheden løste de problemer, der forhindrede den i at erhverve en indtægt. Selskabets levetid var naturligvis begrænset, og det er nu opløst.

De principielle spørgsmål

Nævnet lægger i sin indstilling op til en ny måde at anvende lovgivningen på. Da der mangler retspraksis for den nye anvendelse, kan den naturligvis ikke accepteres, før den er godkendt af domstolene, som derfor nødvendigvis må tage stilling til følgende spørgsmål:

- 1) *Kan en kommune administrativt "tvangslukke" en virksomhed uden indehaverens accept for at forhindre virksomhedens indehaver i at anvende virksomhedsordningen på indkomst fra virksomheden?*
- 2) *Kan en kommune opstille betingelser for anvendelse af virksomhedsordningen udover dem, der følger af virksomhedsskatteloven?*
- 3) *Har virksomhedsordningens formål betydning for anvendelsen af virksomhedsskatteloven?*
- 4) *Kræver retssikkerhedsprincippet, at borgerne har mulighed for at forudse, om de kan - eller ikke kan - anvende virksomhedsordningen, og var det tilfældet i sagen?*

Anbringender, jfr. spørgsmål 1:

Der er en omfattende retspraksis, der definerer begrebet "selvstændig erhvervsvirksomhed". Den adskiller selvstændig erhvervsvirksomhed fra hobbyvirksomhed og lønmodtagere. Der er ingen retspraksis for, hvornår en selvstændig erhvervsvirksomhed *ophører* med at eksistere.

Jeg har drevet Laserdisken som en selvstændig erhvervsvirksomhed siden 1984 og gør det fortsat. Det har ikke været min intention, at virksomheden skulle ophøre med at eksistere på noget tidspunkt. I mine øjne har den eksisteret siden 1984. Hvert eneste år har den haft indtægter og udgifter. Jeg har drevet den for egen regning og risiko, og jeg har udarbejdet separat regnskab for virksomheden hver eneste år.

Hverken ligningsvejledningen eller retspraksis støtter kommunens ret til administrativt at beslutte, at en igangværende virksomhed er ophørt med at eksistere, *mens virksomheden stadig har økonomiske forpligtelser, indtægter og udgifter*. Jeg anfægter Kommunens beslutning.

Domstolen må i givet fald udstikke klare retningslinier for, hvornår kommunen kan afgøre, at en virksomhed ikke eksisterer, og den må supplerende besvare følgende spørgsmål:

- 1) *Under hvilke betingelser kan kommunen behandle en virksomhed som ophørt?*
- 2) *Har kommunen jfr. retssikkerhedsprincippet pligt til at informere virksomhedens indehaver i så god tid, at han får mulighed for at redde virksomheden?*

Anbringender, jfr. spørgsmål 2:

Ifølge virksomhedsskatteloven kan skattepligtige personer, der driver selvstændig virksomhed, anvende virksomhedsordningen på indkomst fra virksomheden (undtaget er kapitalindkomst og konkursindkomst jfr. § 1, stk. 1).

Nævnet tiltræder, at indtægten i år 2000 er indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, men det udtaler tillige, at indtægten *ikke* er indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed *i virksomhedsskattelovens forstand*. Hvad vil "*i virksomhedsskattelovens forstand*" sige?

Virksomhedsskatteloven undtager kapitalindkomst og konkursindkomst, men det ses ikke, at der stilles andre krav til indkomstens beskaffenhed.

Uden grundlag i loven forlanger nævnet, at indkomsten skal hidrøre fra bestemte aktiviteter, og at disse aktiviteter skal være foretaget på bestemte tidspunkter.

Nævnet tillægger det derimod ikke betydning, at virksomheden opfylder de kriterier, der normalt er forbundet med at drive selvstændig erhvervsvirksomhed.

Anbringender, jfr. spørgsmål 3:

Venstres Freddy Dam har forsvaret statsministerens opfordring til borgerne om at udvise god moral med det forhold, at der er nogen, der *“fremturer med dispositioner, som en blind kan føle med sin stok ligger milevidt fra lovens formål”*.

Jeg har givet udtryk for, at kravet til god moral også bør rettes mod myndighederne, når de fremturer med dispositioner, *“som en blind kan føle med sin stok ligger milevidt fra lovens formål.”*

Vilkårene for selvstændige erhvervsdrivende er meget anderledes end for lønmodtagerne på den måde, at lønmodtagerne kan kalkulere med en stabil indkomst, mens de erhvervsdrivende kan have en meget svingende indkomst. På grund af den progressive beskatning risikerer de erhvervsdrivende at blive beskattet højere, selvom de over en årrække har tjent det samme. Det syntes politikerne var urimeligt overfor de selvstændige. Derfor blev virksomhedsskatteoven vedtaget. Virksomhedsordningen giver de selvstændige mulighed for at fordele indkomsten over flere år, så beskatningen i højere grad svarer til lønmodtagernes.

Virksomheden har de sidste 10 år været involveret i 2 retssager, der påvirkede indkomsten og indkomstfordelingen.

Den ene retssag skyldes en afgift, som skattemyndighederne ulovligt pålagde virksomheden, som dermed blev frataget en naturlig indkomst i en årrække. Først flere år senere efter en lang erstatningssag blev indkomsten udbetalt som erstatning.

Den anden sag skyldes videobranchens ønske om at kontrollere udlejning i Danmark, og det udviklede sig til en retssag. Den praktiske betydning er, at de tab, som FDV havde haft som følge af virksomhedens udlejning før 1992 og sagsomkostninger i den efterfølgende retssag, formelt først ville blive realiseret samlet, når sagen blev afsluttet, selvom de reelt var påført FDV som tab eller udgift over en lang årrække.

I begge tilfælde giver virksomhedsordningen mulighed for, at beskatningen af hhv. indkomst og tab fordeles, så den i højere grad afspejler de reelle indtægters og udgifters fordeling.

Hvad er det, jeg har gjort, som kommunen anfægter?

Jeg har som ansvarlig virksomhedsleder anvendt virksomhedsordningen til at overføre et overskud for at imødegå et muligt tab i retssagen mod FDV. Via virksomhedsordningen har jeg overført et overskud for at dække et senere tab i en retssag, der har stået på i flere år, men hvor en eventuel erstatning bliver idømt på én gang.

Har jeg anvendt virksomhedsordningen i overensstemmelse med formålet?

Ja, jeg har anvendt virksomhedsordningen præcis, som politikerne forventede.

Hvad er det, kommunen har gjort?

Kommunen har *frataget* mig virksomhedsordningen med det resultat, at størsteparten af min indkomst igennem 10 år er samlet til beskatning i samme år, nemlig i år 2000. Det drejer sig dels om den indtjening, jeg ulovligt blev forhindret i at erhverve i årene 1994-96, dels den indtjening fra 1997-98, jeg havde overført med henblik på at imødegå tab i retssagen mod FDV, og som rent faktisk indtrådte i år 2001 og 2002, og dels indkomsten i år 2000.

Alt sammen vil kommunen beskatte i år 2000, hvorefter beskatningsgrundlaget det år overstiger de øvrige foregående 9 år tilsammen.

Har kommunen respekteret virksomhedsordningens formål?

Svaret er et klokkeklart og rungende: NEJ.

En blind kan føle med sin stok, at lovens formål er det stik modsatte!

Anbringender, jfr. spørgsmål 4:

Realiteten i sagen er, at jeg havde problemer med FDV, og dem forsøgte jeg at løse. Det førte til, at kommunen fratog mig anvendelsen af virksomhedsordningen. Spørgsmålet er jfr. retssikkerhedsprincippet, om jeg burde have forudset, at det ville blive konsekvensen.

“Retssikkerhedsprincippet kræver, at en ordning, der pålægger skatteborgeren byrder, er klar og utvetydig, for at han ikke skal være i tvivl om sine rettigheder og pligter, således at han kan handle derefter.”

Der er intet i retspraksis eller i ligningsvejledningen eller på ToldSkats hjemmeside, der forbyder, at man har anparter i et anpartsselskab samtidig med, at man driver sin selvstændige erhvervsvirksomhed. Det står tværtimod skrevet, at det er i orden.

Der er ingen krav om, at man *vedvarende* skal være involveret i *en bestemt aktivitet*. Der er tværtimod retspraksis for, at man kan anvende virksomhedsskatteordningen under etablering, selvom der ikke er indtægtsgivende aktiviteter. Masser af virksomheder har midlertidigt været ude af drift på grund af diverse problemer, som de så har brugt nogen tid på at løse, og de har ikke mistet muligheden for at anvende virksomhedsordningen af den årsag.

Analogt eksempel: En golfspiller

Man kan sammenligne situationen med en professionel golfspiller. Han anerkendes som en selvstændig erhvervsvirksomhed i virksomhedsskatteordningen. Han får sin indkomst ved at vinde golfturneringer, men det kan være meget forskelligt, hvornår og hvor meget han vinder.

Hvad nu, hvis han kommer til skade med sin arm og ikke kan spille golf i en periode?

Han vil formentlig holde op med at spille golf og pleje sin arm, indtil den er så rask, at han kan spille golf igen.

Virksomhedsordningen medfører, at golfspilleren kan leve af det opsparede overskud, mens indkomsten er ringe, f.eks. mens han plejer sin arm. Han er stadig professionel golfspiller, selvom han ud fra en konkret vurdering på et bestemt tidspunkt ikke er i stand til at spille golf. Så længe han har indtægter fra sit golfspil, evt. fra reklameaftaler, og så længe han har udgifter og forpligtelser forbundet med forsøget på at blive klar til at spille igen, betvivler ingen, at han er professionel golfspiller og kan anvende virksomhedsordningen.

Skatteankenævnets faktuelle fejl

Kommunen har taget udgangspunkt i en situation, der er faktisk forkert på to punkter.

- 1) *Alle aktiviteter blev **ikke** overdraget til Laserdisken ApS*
- 2) *Der var **ikke** kun en uafsluttet retssag mod skatteministeriet tilbage.*

Det er bemærkelsesværdigt, at nævnet glemmer tvisten med FDV i og med, at den er årsag til, at det var nødvendigt at oprette anpartsselskabet, som åbenbart er årsagen til misforståelserne.

Eller lukker nævnet øjnene for den retssag, fordi det passer bedre til det billede, kommunen har skabt af en ikke-eksisterende virksomhed?

Landsretten er restriktiv med hensyn til de sager, den antager, men selvom FDV gjorde indsigelse imod stævningen, besluttede Landsretten af behandle virksomhedens påstand om, at fogedforbuddet var ulovligt og skulle ophæves. Den sag kunne hverken jeg eller selskabet få antaget. Det kunne alene den virksomhed, der var ramt af fogedforbuddet.

Nævnet har uret, når det i forslaget skriver, at virksomhedens eneste aktivitet var at varetage indehaverens interesser i en retssag. Det er tværtimod sådan, at kun *qua* virksomheden havde indehaveren en interesse i at få fogedforbuddet ophævet, så udlejningen i virksomheden kunne genoptages. Indehaveren mødte kun i retten, fordi *aktiviteterne* i virksomheden krævede det.

Konklusion:

Da nævnets afgørelse ikke er i overensstemmelse med en etableret praksis, men er i strid med lovens formål, vil en stadfæstelse af afgørelsen blive indbragt fra Landsskatteretten.

Her vil Skattemyndighederne blive bedt om at forklare, at Vestre Landsret begik en fejl ved at behandle en stævning fra en ikke-eksisterende virksomhed.

For Landsskatteretten fremlægges endvidere følgende bilag:

15. Konkurrencestyrelsen til Laserdisken om leveringsnægtelse, den 23. juli 1999
16. Laserdisken til Retten i Aalborg, 19. august 1999
17. Vestre Landsrets afgørelse, 6. oktober 2000
18. Laserdisken til Told & Skat, 8. oktober 2002

Disse bilag dokumenterer, hvad kommunen og nævnet med forslaget har valgt at se bort fra:

- at virksomheden havde problemer med leveringsnægtelse fra FDVs medlemmer
- at virksomheden forsøgte at få ophævet fagedforbuddet mod udlejning
- at selskabets eksistensgrundlag bortfaldt med forliget med FDV

Med Venlig Hilsen

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen